

ת"פ 20845/04/17 - מדינת ישראל נגד אלי מאיר ואקנין (עציר) - בעצמו

בית משפט השלום בבאר שבע

12 ספטמבר 2017

ת"פ 20845-04-17 מדינת ישראל נ' ואקנין(עציר)

לפני כבוד השופט דניאל בן טולילה

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד כרמית כהן

נגד

הנאשם

אלי מאיר ואקנין (עציר) - בעצמו

ע"י ב"כ עו"ד רן אבינועם

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירת התפרצות לבית מגורים, שתי עבירות של הסגת גבול ושתי עבירות גניבה.

על פי המתואר באישום הראשון- ביום 9.4.17, בשעה 18:20 או בסמוך לכך, התפרץ הנאשם לבית ברח' שלמה המלך 13/15 ג' בבאר-שבע השייך לאוהד כזום המתלונן, בכך שנכנס לחצר, פתח דלת הבית ונכנס פנימה בכוונה לבצע גניבה או פשע. הנאשם גנב מתוך הבית את ארנקו של המתלונן שהכיל כרטיס אשראי ומסמכים שונים. בסמוך למתואר נתפס הנאשם בכף על ידי המתלונן, והרכוש הוחזר.

על פי המתואר באישום השני- ביום 6.4.17, בשעה 6:30, או בסמוך לכך, הסיג הנאשם גבול לבית ברח' אברהם אבינו 7/3 בבאר-שבע השייך לאני לב, המתלוננת, בכך שנכנס לחצר הבית ופתח את חלון הבית, דרכו החדיר מקל כדי לבצע גניבה או פשע. בסמוך לכך גנב הנאשם באמצעות המקל שלושה תיקים השייכים למתלוננת. התיקים נתפסו והוחזרו לה.

על פי המתואר באישום השלישי- בין יום 6.4.17 ליום 7.4.14, או בסמוך לכך בשעה מדויקת שאינה ידועה למאשימה, הסיג הנאשם גבול לבית ברח' שלמה המלך 6 בבאר שבע השייך למורן ביטון, המתלוננת, בכך שפתח את חלון הבית והחדיר ידו פנימה כדי לבצע גניבה או פשע. בנסיבות אלה גנב הנאשם מהדירה ארנק של המתלוננת. הארנק נתפס והוחזר לידיה.

במסגרת הסדר הטיעון, לא הייתה הסכמה לעניין העונש וכל צד היה חופשי בטיעונו.

טיעוני הצדדים לעונש:

המאשימה, בטיעוניה הכתובים לעונש, הפנתה לערכים המוגנים שבהם פגע הנאשם במעשיו, בכללם הזכות לקניין, בטחון הציבור ורכושו לצד הזכות לפרטיות. עוד צוינה הפגיעה בשגרת החיים ועוגמת הנפש שבעבירות הרכוש, וכן בסיכון הקיים בעבירות התפרצות להידרדרות האירוע לפסים אלימים.

אשר לנסיבות ביצוע העבירות, ציינה המאשימה את שעות ביצוען בהן סבירות גבוהה שימצא מי מבין יושבי הבית. באישום 1 ביצע הנאשם את המעשים באור יום ואף נתקל במתלונן אשר תפסהו בכף. אמנם הרכוש הושב לבעלים, אולם אליבא דמאשימה, הרי שאין בנתון זה כדי להקל עם הנאשם שכן זה הוחזר אך בשל תפיסתו של הנאשם ולא מטעמי חרטה. לאור האמור מידת הפגיעה בערכים המוגנים הינה משמעותית. נוכח התקיימות האירועים במקומות שונים, זמנים שונים וכלפי מתלוננים שונים סבורה המאשימה כי יש לקבוע מתחם עונש נפרד לכל אישום, כאשר באישום הראשון עליו לנוע בין 12-24 חודשי מאסר בפועל; באישום השני בין 6-12 חודשי מאסר בפועל; באישום השלישי בין 6-12 חודשי מאסר בפועל.

בגדריו של המתחם ולחומרא, עתרה המאשימה לקחת בחשבון את עברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם המונה 33 רישומים פליליים מהם עולה כי מדובר במי שהפך את עבירות הרכוש לדרך חיים ומקור פרנסה. עוד ולחומרא, הפנתה לכך שאת העבירות דן ביצע הנאשם כשבועיים בלבד לאחר שחרורו ממאסרו הקודם בגין עבירות רכוש. עבר פלילי זה מצדיק לטענת התביעה חריגה מעלה ממתחם העונש ההולם מטעמי בטחון הציבור ורכושו.

ב"כ הנאשם - בראשית דבריו עתר בהתאם לפסיקה לקבוע מתחם עונש הולם אחד למכלול האישומים וזאת בשים לב לכך שמדובר במחשבה עבריינית אחת, באופי פעולה כמעט וזהה וחוזר על עצמו בפרק זמן כולל של ארבעה ימים בסה"כ. זה חלק על מתחמים להם עותרת המאשימה והפנה לפסיקה התומכת בעמדתו זו כשאלביא דידו בגין מכלול מעשיו של הנאשם יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין עשרה חודשים עד שנה וחצי מאסר בפועל.

אשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, ציין ב"כ הנאשם את הודאתו של הנאשם שיש בה משום חסכון בזמן שיפוטי יקר, וכן את נסיבות חייו הקשות. הלה סבור כי בנתונים אלה יש כדי להטות את הכף מטה בגדרי המתחם, וזאת חרף עברו הפלילי המכביד.

אשר למאסרים המותנים, שעומדים כנגד הנאשם, עתרה ההגנה להפעלתם בחפיפה מלאה לעונש שייגזר על הנאשם בגין התיק שבכותרת זאת בשים לב לעונש לו הוא צפוי ובשים לב להודאתו, נסיבות חייו ונטילת האחריות.

מטעם ההגנה העידה גם כן בת זוגו של הנאשם, הגב' ציפי ויצמן. זו סיפרה כי הנאשם עמד לצידה ותמך בה לאחר גירושה ואף נקשר לבנה הסובל ממוגבלות. בתקופה זו הם הפכו לבני זוג. עוד ציינה כי מודעת לבעיית ההתמכרות לסמים, ולצד זאת סיפרה על החרטה שמביע הנאשם והמיאוס בעולם הפלילים וכן על הנכונות והרצון שלו העכשוויים להיגמל.

הנאשם - בדבריו לעונש סיפר על מערכת היחסים עם זוגתו ועל תלותה בו נוכח היותה רתוקה לכסא גלגלים. עוד שיתף במיאוסו בעולם הסמים והמעורבות בפלילים. אשר לנסיבות חייו הקשות פירט את היעדרה של מעטפת תומכת, המצוקה הכספית, היעדר קורת גג ושינה ברחובות בתנאי הישרדות. זה ביקש את רחמיו של ביהמ"ש וכן מתן הזדמנות אחרונה להוכיח את מסוגלותו להשתקם ולהתחיל חיים נורמטיביים.

דין והכרעה:

בהתאם לתיקון 113, כאשר אין המדובר בעבירה יחידה, וכשלב ראשון, על בית המשפט לקבוע האם מדובר באירוע אחד או בכמה אירועים נפרדים. בענייננו, הגם שמדובר בעבירות אשר מבוצעות בסמיכות זמנים אחת לשניה סבורני כי יש מקום לקבוע מתחם נפרד לאישום הראשון ומתחם נוסף לאמור באישומים השני והשלישי יחדיו.

מסקנה זו מבוססת ראשית על העובדה כי בין האישום הראשון לאישומים השני והשלישי חולפים כ- 3 ימים. האישום הראשון מבוצע בשיטת ביצוע שונה מזו של האישומים השני והשלישי כפי הנלמד מבוצעים ברצף כרונולוגי, אחד אחרי השני באותה שיטת ביצוע ובסמיכות גאוגרפית רבה. יתר על כן, אפילו הנאשם מבצע את המיוחס לו על רקע התמכרותו לסמים, בית המשפט מתקשה לראות בהתפרצויות אלה "כתוכנית עבריינית אחת" וממילא אין לו לבית המשפט נתונים שילמדו על התנהלות סדורה של הנאשם במסגרת אותה תוכנית עבריינית.

למעלה מן הצורך וברמה הרעיונית ישנו קושי מסוים בנקיטה במתווה לפיו מי אשר עוסק בביצוע עבירות פליליות באופן תדיר ורצוף יזכה להקלה בקביעת מתחם כולל על פני מי אשר מבצע עבירות באופן ספורדי. עוד בהקשר לכך ראה ניתוח המעמיק של כב' השופט אבינור במסגרת ת"פ 1382-09-13 שם נקבע מתחם נפרד לכל התפרצות שבוצעה על ידי מספר נאשמים כחלק מקשירת קשר. כמו כן ראה ת"פ 44080-05-16 (שלום רחובות) וכן ת"פ 4504-11-15 (שלום פתח תקווה) בהם בתי משפט ראו לקבוע מתחם נפרד לכל התפרצות, הגם שחלקן התבצעו בסמיכות זמנים רבה.

כבר עתה יוקדם המאוחר ויודגש כי אפילו בית המשפט יקבע שני מתחמים נפרדים, הלכה למעשה לא יהיה בכך כדי לשנות באופן מהותי מבחינה אופרטיבית את התוצאה הסופית שכן בסופם של דברים אין לערוך חישוב אריתמטי מצטבר ובהתאם לסעיף 40 יג' לחוק העונשין, בית המשפט יחפוף את העונשים שייגזרו על הנאשם בגדרי כל אחד מהמתחמים, באופן שתישמר פרופורציה בין מכלול אשמו של הנאשם וחומרת מעשיו לבין העונש שייגזר עליו.

בעבירות של התפרצות לדירת מגורים, גניבה והסגת גבול פגע הנאשם בערכים המוגנים של ביטחון הציבור, קניינו, שלמות גופו וכן הזכות לפרטיות. עוד יש במעשיו של הנאשם כדי לפגוע בערכים שעניינם הסדר הציבורי ושלטון החוק.

על הצורך בענישה מחמירה בעבירות מסוג זה ראה רע"פ 3063/11 אפרים כהן נ' מדינת ישראל (17.4.2011):

"עבירות התפרצות למעונו של אדם וגניבה או נסיון לגנוב את תכולתו, מתרחשות בחלק ניכר מדי יום בלא שעולה בידיהן של רשויות האכיפה לאתר את העבריינים. והנה בינתיים בא אדם לביתו, מוצא מהפכת סדום ועמורה, ומי שלא עמל ולא טרח בו עמד עליו לגזול יגיע של הזולת ולגרום לו חסרון כיס, מפח נפש ואימה. על כן לא יתכן, אלא בהתקיים נסיבות חריגות במיוחד, כי כאשר נלכד העבריין בעבירה מסוג זה, ייגזר עליו עונש שאינו מאסר בפועל, ואין בכך חידוש; קל וחומר, כאשר למבצע העבירה עבר פלילי עשיר".

עוד אפנה בעניין זה לדבריו של כב' השופט ס' ג'ובראן ברע"פ 10551/09 יורובסקי נ' מדינת ישראל (6.1.09):

"בית משפט זה חזר והזהיר והתריע פעמים רבות, כי תינקט גישה מחמירה בענישה על עבירות רכוש בכלל ועל עבירות ההתפרצות לבתים בפרט, גישה אשר תציב הגנה משמעותית ויעילה יותר לביטחונם של אזרחים תמימים, ואשר תעניק את המשקל הראוי גם למחיר הנפשי והצער שמוסבים להם בשל החדירה לפרטיותם".

ראו גם ע"פ 7453/08 מדינת ישראל נ' אורן אואזנה (31.12.08) ; ראה גם ע"פ 1708/08 מרדכי לוי נ' מדינת ישראל (21.2.08) ; עפ"ג 55598-02-13 מדינת ישראל נ' אדרי (19.5.13) ; בש"פ 54/10 מסארוה נ' מדינת ישראל (8.1.13) אשר על אף שהדברים שם נאמרו במסגרת הליך מעצר, רלוונטיים הם אף לסוגיית הענישה בכללותה.

אשר למדיניות הענישה הנהוגה בעבירת ההתפרצות לדירה: הרי שעל דרך הכלל, דינם של מי שחטאו בעבירות בכגון דא, להישלח לתקופות מאסר שתחילתן 9 חודשים שיכול ויגיעו לכדי שנתיים וחצי ויותר, כך ראה בין היתר: ע"פ 4352/13 פלוני נ' מדינת ישראל, ע"פ 509/11 אבו עדיה נ' מדינת ישראל, ע"פ 3228/12 א' יבגני וסילנקו נ' מדינת ישראל, ע"פ, דימטרי שלפמן נ' מדינת ישראל, ע"פ 2037/08 משיח באזוב נ' מדינת ישראל, ע"פ 7278/10 שאולוב נ' מדינת ישראל, ע"פ 10297-05-13 אמיל חסן נ' מדינת ישראל, ע"פ 24297-10-09 מדינת ישראל נ' עואד אבו רקייק, ע"פ 40949-0413 מדינת ישראל נ' אלמלך, ע"פ 7177-13-12 מדינת ישראל נ' גיא שמש.

ככל שהדבר נוגע לעבירות של הסגת גבול הרי שהפסיקה נעה בין מאסר מותנה וקנס לבין עונשי מאסר בפועל קצרים שיכול ויגיעו לכדי מספר חודשים: כך ראה בין היתר ע"פ 2689-08 מדינת ישראל נ' בר מעוז, ע"פ 3333-09 מדינת ישראל נ' נביל כוויס, ע"פ 2505-07 מדינת ישראל נ' אהרון יהלומי-בוחבוט.

מידת הפגיעה של הנאשם בערכים המוגנים נמצאת במדרג הבינוני. בהקשר לכך בית המשפט לוקח בחשבון כי הנאשם מבצע את המיוחס לו בהפרש זמנים יחסית קצר כאשר מעבר לנזק הקונקרטי של כל מתלונן, לא ניתן להתעלם מהאפקט המצטבר של הפגיעה בתחושת הביטחון של הציבור אשר מגלה חדשות לבקרים כי ביתו נפרץ או רכושו נגנב. המדובר בביצוע עבירות בשעות אשר ישנו צפי לפגוש את מי מדיירי הבית. כך באישום הראשון מדובר בשעת ערב מוקדמת ובאישומים השני והשלישי מדובר בשעות הלילה בואכה שעות הזריחה.

כפי הנלמד באישומים השני והשלישי הנאשם "שולה" מתוך הבית תיקים וארנק השייכים למתלוננים. לא בלי קשר יצוין כי מדובר בשיטת ביצוע המאפיינת את הנאשם כפי שמותב זה נחשף אליה הן במסגרת ע"פ 32202-07-13 שם פתח את תריס חדרה של המתלוננת וניסה לגנוב מתוכו דברים וכן במסגרת ע"פ 24150-09-14 שנשמע אף הוא בפני מותב זה ובמסגרתו הורשע הנאשם בכך שגנב תיק על ידי הכנסת מקל מעבר לפתח החלון.

אמנם המדובר בעבירות רכוש. יחד עם זאת, וכידוע מבחינת הנזק הפוטנציאלי^[דבט1], יכול ואלה תידרדרנה לכדי אלימות של ממש היה והקורבן ינסה למנוע את גזילת רכושו או את בריחת הנאשם עד הגעת המשטרה.

מנגד, ולקולא המדובר בעבירות אשר מבוצעות באופן יחידי על ידי הנאשם. המדובר בהתפרצות וגניבה שאין מבוצעות

בתחכום רב וללא שימוש בכלי פריצה ייחודיים. הרכוש בכל אחד מהאירועים נתפס והוחזר למתלוננים וגם אם הדבר לא נעשה מטוב ליבו של הנאשם אלא בשל כך שנתפס בכף, עדיין אין לדבר על נזק ממזין בפועל עצם ביצוע הגניבה על ידי הכנסת מקל מעבר לחלון, מצמצם את החשש להיתקלות במי מדיירי הבית וכן את הפגיעה בפרטיות הנלווית לכל התפרצות.

מכל המקובץ לעיל, הריני לקבוע כי מתחם העונש ההולם בגין האישום הראשון נע בין 10 ל - 20 חודשים מאסר בפועל. מתחם העונש ההולם בגין מכלול מעשיו באישומים השני והשלישי נע בין 8 ל - 18 חודשים מאסר בפועל .

בגדרי המתחם ולקולא יש לקחת בחשבון את הודאתו של הנאשם שיש בה משום הבעת חרטה ונטילת אחריות, כפי שהדברים גם עולים מדבריו ומדברי זוגתו לעונש. כך גם יש בהודאה זו כדי לחסוך בזמן שיפוטי רב וזאת בשים לב לכמות האישומים והעדים בתיק. כמו כן, לא נעלמו מעיני בית המשפט גילו של הנאשם וכן נסיבות חייו הקשות, היעדר מעטפת משפחתית תומכת וניהול אורח חיים התמכרותי. הנאשם מצוי בזוגיות יציבה מזה מספר שנים, כאשר בת זוגו דיברה בזכות הסיוע לו היא זוכה מצד הנאשם. לצד האמור, משקלן של הנסיבות האישיות הולך ופחות ולמעשה נטחן עד דק ככל שהנאשם צובר לחובתו הרשעות בפלילים, וזה צובר.

כפי שצוין לעיל, על פני תקופה קצרה יחסית יצא למותב זה לדון את הנאשם בשלושה תיקים שונים, כולם נסובים סביב עבירות רכוש, כולם מבוצעים על רקע התמכרותו וכולם מבוצעים בשיטת פעולה דומה במהותם. לדאבונו של הנאשם "אין חדש תחת השמש" ומה שהיה הוא שיהיה. לא יהיה זה מוגזם לומר כי ניתן לקחת את גזרי הדין הקודמים של הנאשם שניתנו על ידי מותב זה וכל שנותר הוא בזה הפעם להוסיף את הרשעתו החדשה.

ביתר פירוט, המדובר במי שלחובתו 33 הרשעות קודמות החל מגיל נוער ועד ימנו, ברצף, כאשר התקופות המעטות, והקצרות בהן הציבור אינו נפגע מידו הרעה של הנאשם הינן בעת שזה מצוי מאחורי סורג ובריח. לא אתייחס לכל עברו הפלילי אשר כולל מעורבות גם בעבירות נוספות לעבירות רכוש. אציין רק בתמצית את השנים והעונשים בתיקים בהם נגזרו עליו עונשי מאסר משמעותיים:

בשנת 1987 נגזרה על הנאשם שנה מאסר בפועל בגין עבירות רכוש.

בשנת 1992 נגזרו על הנאשם 5 שנות מאסר בגין עבירות רכוש ונשק.

בשנת 1997 נגזרו על הנאשם 4 שנות מאסר בגין שורת התפרצויות לבתי מגורים.

בשנת 2004 נגזרו על הנאשם 17 חודשים בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2006 נגזרו על הנאשם שנתיים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2009 נגזרו על הנאשם 14 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2011 נגזרו על הנאשם 15 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2012 נגזרו על הנאשם 8 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2014 נגזרו על הנאשם 19 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2015 נגזרו על הנאשם 23 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

בשנת 2016 נגזרו על הנאשם 7 חודשים מאסר בפועל בגין ביצוע עבירות רכוש.

הפירוט שלעיל אינו כולל עוד עשרות תיקים נוספים בהם נגזרו על הנאשם עונשי מאסר קצרים בעבירות של הפרת הוראה חוקית, סמים ועבירות נילוות. לא זו בלבד, הרי שהנאשם מבצע את המיוחס לו בפרק זמן קצר לאחר שהשתחרר ממאסרו האחרון, כאשר תלויים ועומדים נגדו 2 מאסרים מותנים שהינם ברי הפעלה, האחד בן 12 חודשים והשני בין 6 חודשים.

לכאורה היה מקום לדבר על שיקולי הרתעה בעניינו של הנאשם, אולם זה מוכיח במעשיו כי אינו נרתע כלל מהליכים פליליים. במצב דברים שכזה הרי שיש ליתן משקל לשיקולי מניעה, היינו השמתו מאחורי סורג הבריח לתקופה בה הציבור יהיה מוגן מפני מעשיו. לא למיותר לציין כי כבר במסגרת גזרי הדין הקודמים של הנאשם, מותב זה חיווה דעתו כי עברו הפלילי המכביד ביותר של הנאשם נכנס לגדרי סעיף 40 ה' שעניינו הגנה על ביטחון הציבור. הדברים אמורים כעת, מקל וחומר.

בתיק זה אין לדבר על הליכי שיקום בגינם יש לחרוג מטה ממתחם העונש ההולם כשלמעשה הנאשם לא עבר כל הליך טיפול וכל אותם גורמי סיכון רבים המאפיינים אותו, נותרים ללא כל מענה.

שילוב כל המקובץ לעיל, היה בו כדי למקם את עונשו של הנאשם מעבר לתקרת מתחמי העונש שנקבעו. הסיבה בגינה בית המשפט לא יחרוג מעלה ממתחמי העונש נעוצה בנקודת הזכות הכמעט יחידה שפועלת לטובתו של הנאשם היא הודאתו על המשמעויות הנגזרות שלה.

אשר לאופן הפעלתם של המאסרים המותנים, הרי שעל פי הפסיקה ובהתאם לסעיף 58 לחוק העונשין, יש להורות על הפעלתם במצטבר לכל עונש מאסר אחר. בעניינו של הנאשם שבפנימאסרים המותנים יופעלו חלקם בחופף וחלקם במצטבר וזאת בין היתר בשים לב להודאתו אשר מן הראוי שתבוא לידי ביטוי גם ביחס לרכיב זה בגזר הדין. עוד בית המשפט לוקח בחשבון העובדה כי בגזר הדין בת"פ 24150-09-14, שבו הושת על הנאשם המאסר המותנה בן 12 חודשים שהינו בר הפעלה בעניינו, הטיל בית המשפט מאסר על תנאי נוסף בן 6 חודשים שהופעל על ידי בית המשפט בת"פ 4136-09-16. הפיצול מלכתחילה לשני מאסרים מותנים בא להקל עם הנאשם שלא ימצא עצמו בפני מאסר מותנה ארוך בשל ביצוע עבירה קלה יחסית. לכאורה אין לו לנאשם להלין אלא על עצמו על כך שביצע עבירת רכוש מסוג פשע שהפעילה את המאסר המותנה הארוך. יחד עם זאת, עצם קיומם של שני המאסרים המותנים, תכליתו במקור, להקל עם הנאשם והדבר יילקח בחשבון בעת שמופעל התנאי השני. מעבר לכך בית המשפט ייקח בחשבון את משך המאסר שייגזר על הנאשם בגין התיק שבכותרת.

בעבירות רכוש יש צורך בהטלת עיצומים כספיים כואבים, שיהיה בהם כדי ללמד בדבר חוסר הכדאיות בצבירת רכוש על

חשבון הזולת. בעניינו של הנאשם שבפניי, נוכח מצבו הסוציו-אקונומי, מטעמים שלפנים משורת הדין, ובשים לב לכך שהרכוש שנגנב הושב, בית המשפט ימנע מהשתת פיצוי והקנס יהיה סמלי בלבד.

כפי שצוין בפתח הדיון בסופם של דברים יבצע בית המשפט חפיפה של העונשים כאמור בסעיף 40(ג) לחוק העונשין. בכך גם יינתן ביטוי נוסף לסמיכות האירועים אשר מחד גיסא לא הביאו את בית המשפט לקבוע מתחם נפרד לכל עונש ומאידך גיסא ימצאו ביטוי בקביעת עונש כולל. מתווה זה לא יהיה בו כדי לחתור גם תחת קביעתם של מתחמים נפרדים כפי שנוכח היה לקבוע כאמור לעיל.

סוף דבר, מכל המקובץ לעיל, הנני לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 23 חודשים מאסר בפועל שימנו מיום מעצרו; 9.4.17

ב. מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 12 חודשים מת"פ 24150-09-14 כך ששישה חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. כמו כן מורה על הפעלת מאסר מותנה בן 6 חודשים מת"פ 4136-09-16 כך ש - 3 חודשים ממנו יהיו במצטבר לעונש המאסר האמור בסעיף א' לעיל והיתרה בחופף. סך הכל יהיה על הנאשם לרצות 32 חודשים מאסר בפועל שיימנו מיום מעצרו - 9.4.17

ג. 5 חודשים מאסר למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג עוון.

ד. 10 חודשים מאסר על תנאי למשך 3 שנים מיום שחרורו שלא יעבור עבירות רכוש מסוג פשע.

ה. 1,500 ₪ קנס או 10 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם ב- 10 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 01.06.18 ובכל 1 לחודש שלאחריו.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

ניתן צו כללי למוצגים ליחידה החוקרת.

ניתנה והודעה היום כ"א אלול תשע"ז, 12/09/2017 במעמד הנוכחים.

דניאל בן טולילה , שופט

[דבט1]נ